

ANARKISTEN

KONTAKTBLAD - Utgiven av STOCKHOLMS ANARKISTISKA FÖRENING i Maj 1966

L I V S Å S K Å D N I N G M Å L S Ä T T N I N G A R

"Vi lever i en kaotisk tid, i ett renässansartat virrvarr, där väldiga krafter håller på att frigöras. Skall de måla storhet eller elände med sina starka färger? Vi vet hur vi borde gå till väga: DET MÅSTE BÖRJA MED EN LIVSÅSKÅDNING SOM I SIG INNEHÅLLER EN MÅLSÄTTNING. Först därefter kan vi diskutera vad vi bör ta oss till".

Jag citerar Sven Fagerberg, som inskräper detta i den stora borgerliga tidningen Dagens Nyheter fredagen den 20 Maj 1966.

Den anarkistiska livsåskådningen med dess KOMMUNISTISKA MÅLSÄTTNING är nu gammal vorden och har företrätts och företrädes än i denna dag, av några av den gångna historiens mest upphöjda andar, män och kvinnor, män av börd och kvinnor av folket och tvärtom. Tolstoy, Alexander Herzen, Bakunin, KRAPOTKIN, den som fullbordade tankegången med sina rötter ända ned i antikens stoism. Vi som lever och åtminstone försöker verka i de stora andarnas mening om hur samhället bör organiseras så att relationerna människorna i mellan varandra harmonierar så att rättigheter och skyldigheter balanserar sig har tyvärr inte haft önskad framgång hos dem som nu är betungade och utsuges inpå mörkret av tidens ut-sugare och vi har tvingats se hur de blir offer för en omänsklig charlatanism utan misskund.

ÄR KOMMUNISTISK ANARKISM OMÖJLIG ?

I våra dagar, liksom ständigt tidigare, är många kulturapostlar av den åsikten, att den kommunistiska anarkismen misslyckats. När Erik Lindegren på sin tid (i mitten av 40-talet) kommenterade "anarkismen" och dess betydelse menar han att sitt misslyckande delar den med den kollaps alla övriga ideologier undergick genom andra världskrigets förödelse. I det interregnum som ligger mellan det sk fredsslutet och dagens datum finns en så stor mängd incitament av varierande slag, att man naturligtvis är tvingad att ge Lindegren rätt i relation till vad som skett, men innebär detta, att en idé kan döden dö? Vi för vår del vill nog mena att en idé har levande liv så länge det finns levande människor som hänger sig åt den, verkar för den, sprider upplysning om den och förväntar de nya generationerna, vilka utgör framtiden och kan bättre rusta sig

för att förverkliga målsättningarna än det 20de århundradets ideologiskt degenererade.

Vi erkänner naturligtvis "misslyckandet" under det 20de århundradets sex och troligen dess sjunde decennium, men tron och hoppet på de nya generationerna har inte slocknat - och därför fortsätter vi, en handfull män och kvinnor att försöka ge levande liv åt idéns mäktiga innebörd. Även om framgången uteblir kan det aldrig bli fråga om något uppgivande i kampen för den kommunistiska anarkismens målsättningar.

Det nuvarande samhället, som vilar på den privata äganderättens doktrin, bär inom sig orättvisa; är själva ursprunget till orättvisa. Dess yttringar gör sig gällande överallt i samhället; förgiftar barnasinnets; gör ungdomen till offer och den vuxne till egoist. Endast särlingar tycks förmå bryta sig ur denna djävulska cirkel och förmår ställa in sitt verksamma liv på egendomsgemenskapens sociala fundament. Massmänniskan går under och lever ett tomt och innehållslöst liv. Detta trots obestridligheten i det KRAPOTKIN så många gånger har framhållit att "varje samhälle som brutit med den privata äganderätten, måste (också enligt vår åsikt) organisera sig anarkistiskt-kommunistiskt". Båda innebär en strävan till jämlikhet, ty, menar KRAPOTKIN, "hur ska man kunna uppskatta den andel som tillkommer var och en, de rikedomar, som vi alla bidrar till att hopa"?

Det var ju denna frågeställning som besvarades med tesen: av var och en efter förmåga, till var och en efter behov. Även om det kan ligga en fara för viss asocialitet i denna visare, dvs att det kan finnas individer som erbart kräver men vägrar ge personliga bidrag till det gemensamma resultatet - så kan devisen tjäna som ett slags mönster för en framtid, för framtida människor som nått upp i en högre dimension ifråga om samlevnaden och i uppfattandet av relationerna mellan människorna i ett samhälle som vilar på rättvisans fundament.

Tittar man på nuskedet och med Fagerberg konstaterar att "vi lever i en kaotisk tid", i en tid då mer än halva mänskligheten svälter därför att rika nationer gör sig ännu rikare på de fattiga nationernas bekostnad, i en tid då de som genom stöld och usurpation gjort sig rika på andras bekostnad FORTSÄTTER och f å r fortsätta (med lagstiftningens bistånd) att utsuga sina medmänniskor som genom tjuvsystemets inaguerande gjorts egendomslösa - så är det inför VAD VI SER OCH VET vi med VISSHET OCH FÖRTRÖSTAN PÅ FRAMTIDEN FORTSÄTTER ATT KÄMPA FÖR DE MÅLSÄTTNINGAR DEN KOMMUNISTISKA ANARKISMENS INNEBOENDE RÄTTVISA ÄR MÖNSTER FÖR. VETTET MÅSTE VAKNA och SAMVETEN MÅSTE SLÅS TILL BESINNING. Det är just här vi menar att den KOMMUNISTISKA ANARKISMEN skulle bli handlingsmönster, inte bara för eliterna bland de levande människorna, utan också i mesta möjliga mån för massmänniskorna, de där man kan likna vid en flod med ständigt nytt rinnande vatten, varav en del kan ha grumlats men som också innehåller en hel del absolut rent vatten, friskt som direkt ur källan!

Den revolutionära rörelsen här i landet började med Socialistiska Ungdomsförbundet, vilket höll sin första kongress under pingstdagarna år 1899 alltså i dagarna för 67 år sedan, en hel pensionsålder!

Detta ungdomsförbund omvandlades så småningom till Ungsocialistiska Partiet. Det Ungsocialistiska Partiets målsättningar var den KOMMUNISTISKA ANARKISMEN. Rörelsen växte efter sekelskiftet och ungdomen gick hårt fram i fullaste tro på sin rättvisa sak. Orättvisan bygger på våld. Man var beredd att om så skulle krävas tillgripa våld. Men helst ville man så att säga avmilitarisera den STAT som tjänade som exekutivorgan för kapitalismen och dess självtagna ut-sugningsrättigheter. Därför dess ANTIMILITARISM. Man ville komma de religiösa vidskepelsen till livs, därför dess kamp mot denna vidskepelse. Dess ANTIRELIGIÖSA KAMP. Man ville förminska statens makt, därav dess antistatlighet etc.

Vid sekelskiftet fanns i Stockholm Norra, Södra och Kungsholmsklubbarna i verksamhet. Det var Norra och Södra klubbarna som i sinom tid (år 1925) blev STOCKHOLMS ANARKISTISKA FÖRENING, och det är denna förening som genom vissa om-

ständigheter kom att leva sitt enskilda liv med sin separata verksamhet i full överensstämmelse med de krapotkianska idealen. Vi ska förbigå de svinerier som ledde till Stockholms Anarkistiska förenings separation från det sk anarkistiska propagandaförbundet och bara nämna att det var synd att Brand skulle bli offer för de krafter inom SAC som sedan början av 40-talet igångsatte pulvreringen av SACs syndikalistiska grundvalar och efter stölden gjorde om tidningen Brand till en tidskrift för något för den kommunistiska anarkismen fullständigt väsensfrämmande. Om av okunnighet eller illvilja ska vi låta vara osagt. Brottet förminskas icke därför att okunnigheten satt sig i högsätet.

Arvet förpliktar, heter det. Stockholms Anarkistiska förening betraktar sig som arvtogare till såväl det gamla socialistiska ungdomsförbundet som det på sin tid så livaktiga och framgångsrika Ungsocialistiska Partiet. Norra ungsocialistiska klubben i Stockholm började sin verksamhet 1892; den följdes år 1893 av klubben på Kungsholmen med dess namnkunniga medlemmar, t ex Ivan Oljelund, Birger Svahn m fl. Södra klubben tillkom 1895 - alla klubbarna hade det gemensamt att de hos sig sugit upp den tidens handlingskraftiga och villiga ungdomar inom både arbetarklassen och bland en del intellektuella och framgångarna växte. Det bedrevs en mycket intensiv verksamhet, man räddes vare sig för gud eller fanen i lagarnas och den kapitalistiska statens skepnad. Generation efter generation kom och gick och hängav sig åt den värld ungsocialismen omslöt. Denna friska, fina, nyktra ungdom kom att spela en stor roll inom olika sektorer i svenskt samhällsliv. De fostrades till verkliga SAMHÄLLSMÄNNISKOR, de gav och erhöll solidaritet, ja, upphöjelse i många fall. Varför fostrar sig ej tidens ungdom på samma säft? Och sprider upplysning kring sig.

FÖRFLACKNINGEN kom med socialdemokratin. Ungsocialismen och dess målsmän arbetade med tillgängliga medel för att förmå socialdemokratin att i de massor den uppsugit utså den omförvandlande socialismens revolutionära frön, men man hesiterade inför borgerligheten och lät sig uppslukas av den. Den revolutionära glöden måste hållas vid liv, sade man från ungsocialistiskt håll, ty man VAR allvarligen inställd på att STÖRTA DET GAMLA I GRUSET, att överändakasta kapitalismens crättvisor och grunda det på RÄTTVISANS FUNDAMENT STÅENDE SOCIALISTISKA SAMHÄLLET. Här gällde det FRIHET, JÄMLIKHET, BRODERSKAP, SJÄLVANSVAR och SOLIDARITET. Dessa honnörsord har försvunnit ur vokabulären. Nu heter det: HJÄLP DIG SJÄLV SÅ HJÄLPER DIG GUD, slå ned din nästa, lev på din nästas bekostnad så långt det går. Och staten går in för utplundring på sitt sätt, med skattesystemet. Socialdemokratin förvaltar nu det kapitalistiska utsugnings-samhället och dess fanor har fläckats av många proletärens blod och tårar. Vi senare barn av ungsocialismen vändas förvisso inför anblicken men är just nu alltför svaga för att kunna sätta stopp för orättvisorna.

INGEN LIVSÅSKÅDNING har till de historiska och till rättvisans tankegångar bättre anpassad målsättning än den krapotkianska kommunistiska anarkismen. Det var därför den fick en så god grogrund hos sekelskiftets ungdom. Men varför icke vår egen ungdom? Visar icke de gångna ungdomsgenerationerna att om man vill kämpa för något så kan det bli resultat, man får inget gratis, varför kan inte dagens ungdom förstå att deras insats kan betyda ännu mycket mer än vad sekelskiftets ungdom förmådde? De gick dock in för att i tal och skrift och genom utgivande av en tidning tillkämpa sig respekt och framgång och de propagerade den kommunistiska anarkismen såsom en grund varpå ett rättvist samhälle kunde bygga en lovande framtid. Vad har nutidens ungdom att sätta upp vid sidan av denna väldiga idé, som Krapotkin till slut efter många års tankemöda kom fram till.?. Vad Stockholms Anarkistiska förening alltså vill främja är just den visdom som Krapotkin förkunnade under sin långa levnad. Föreningen vill nu allvarligen inbjuda inte bara ungdomar utan även de äldre, vise, att ansluta sig till vårt gemensamma arbete för en rättvis sak. Må de förstå att sluta sig samman och medverka till ett gott resultat.

Vi menar nämligen att avarterna, frukterna av den kapitalistiska utsugningsordningen börjar avsätta så bittersura frukter, att det är på tiden att det kommer nya trädgårdsmästare med bättre kunskaper som kan sätta bättre frukt-träd i samhället, träd som ger frukt åt alla. De gamla måste ryckas upp med

rötterna, nya träd planteras som bär smaklig frukt åt alla. Lasalles "Folkstat" blev Per Albin Hansson och Gustav Möllers "Folkhem", av Per Albins och Möllers "Folkhem" blev den erlanderska erans UTPLUNDRINGSSTAT, arbetarhemmens brutale ödeläggare och pauperisering. Socialdemokratins koryfeer, den högsta auktoritativa ledningen accepterade tjuvsamhället och anbefallde sig till blandade företagsformer och erkände privatkapitalismens rätt till utsugning av de egendomslösa massorna. Fortfarande, efter över trettio års maktinnehav på den politiska arenan, sitter kapitalismen starkare än någonsin och hotar med svält alla som vill hävda sig inför den dyrtid kapitalismen och socialdemokratien har frambesvurit. Det råder kaos. Socialdemokratien ser räddningen ur detta kaos i ett uppskruvat skattesystem där medborgarna utplundras på femtio procent av sin lön, direkt och indirekt. Allt medan de rikare blir rikare, och STATEN för SIN DEL håller sig framme och via inflation och valuta-hokus-pokus förminskar statens skyldigheter gent emot samhället och de där levande människorna. Inte går det så länge till att hålla på på detta sätt. Det måste gå till en ändring. Folkhemmet har blivit ett Augiastall som måste sopas rent. Tror någon att detta kan ske med mindre än att socialismen, dvs den KOMMUNISTISKA ANARKISMEN kommer in i blickfältet? På det ekonomiska området bör syndikalismen hävda sig och SAC måste på nytt bringas tillbaka till syndikalismens revolutionära målsättning. Varför? Jo, därför, att INNAN SYNDIKALISMEN HAR FÖRVERKLIGAT SINA MÅLSÄTTNINGAR kan icke den KOMMUNISTISKA ANARKISMEN komma till sitt förverkligande i SAMHÄLLET I ÖVRIGT. Näringslivets socialisering bildar inkörsporten till den kommunistiska anarkismen och därför går den revolutionära syndikalismen och den kommunistiska anarkismen hand i hand men ändå åtskilda på så sätt att den ena storheten icke utesluter den andra. Vi varnar för sammanblandning till odefinierade begrepp sådana som "anarkosyndikalism" som är ord tillkomna för att förvillla. Vi samverkar med den revolutionära syndikalismen, men vi ersätter den icke just därför att den kommunistiska anarkismen är en samhälls-"politisk" storhet med eget mål att förverkliga. Vi vinner om vi håller isär begreppen och stöder den storhet där den hör hemma och gör oss i det ena fallet till revolutionära syndikalister och i det andra till (när det gäller samhället i sin helhet) till kommunistiska anarkister.

Vi slåss fortfarande mot militarismen, den kapitalistiska statens våldsinstrument till de egendomslösa massornas kuvande med våld ifall de gör uppror. Vi kämpar fortfarande mot den religiösa vidskepelsen, vilken ännu i våra dagar tar sig groteska uttryck. Vi kan aldrig glömma den omänsklighet, de råheter, som utlösts under religionens täckmantel. Låt oss blott erinra om detta makabera exempel från en gångens tid:

Under 1906 begicks i Danmark nästan samtidigt fyra råa lustmord, som väckte allmänt uppseende. Vid begravningarna yttrade prästerna på de olika platserna bland annat: 1) "mördaren har utfört herrans vilja"; 2) "gud har fört gärningsmannens hand och mordet ska bli till välsignelse för trakten"; 3) "men det är dock gud som talat med sin röst genom detta mord"; 4) "mordet har skett emedan satan ett ögonblick segrat över gud". Prästerna tillskrev gud de tre mordena, medan satan fick skuld för endast ett. En ganska hygglig satan jämfört med prästguden.

Envar hittar tusen och åter tusen liknande exempel på råheter i kyrkan och religionens namn. Man älskar och slår ihjäl med samma glada själ. Här om vill vi upplysa de unga generationerna. De nya generationerna, de som ska forma framtiden, måste övertygas om att de inte kan undgå att bli sin egen lyckas smeder och hjälpa andra att framgångsrikt bygga på rättvisans grundval, bygga på ruinerna av den bortdöende kapitalismen med dess omänskliga avarter och vi upprepar än en gång i tiden: För att undgå partikularismens korrumpierande inflytande på individerna måste det bli fråga om ett fostrande av massornas revolutionära entusiasm och energi, att ungdomen räcker oss sin hand, kvinna och man, och med oss förvandlar den revolutionära energien till ett målmedvetet inriktande på att bryta ner den bestående orättvisa kapitalistiska och socialdemokratiska ordningen och medverka i skapande socialistisk handling med sikte på att göra samhället beboeligt för alla, att den KOMMUNISTISKA ANARKISMEN måtte bli rätt snöret för ett allt mer stigande antal människor, ett stigande antal UNGDOMAR av båda könen. VÄLKOMNA TILL STOCKHOLMS ANARKISTISKA FÖRENING!